

HAKİMİYYET - 5 -

Şeytanî idare (Batıl ve şirk idaresi...)

Batıl Sistemler: (Kaynaklar insan kafası)

- 1- Faşist sistem bir puttur.
- 2- Komünist sistem bir puttur.
- 3- Kapitalist sistem bir puttur.
- 4- Demokratik sistem bir puttur.
- 5- Laik sistem bir puttur.
- 6- Selanikli Kemal bir puttur.
- 7- Kemalist sistem bir puttur.
- 8- Parti sistemi bir puttur.
- 9- İrkçılık ve milliyetçilik sistemi bir puttur.

10- Hakkı batıla karıştırma sistemi bir puttur.

Sınır:

Seçenler için şirk sınırı sandık başıdır. Seçilenler için şirk sınırı tüzük yapımıdır. Seçenler de seçilenler de ashab-ı şimal'dır (solaklardır).

Habis ve necesler:

Tüzük, sandık, parti, demokrasi, meclis ve parti binaları.

Müşrikler:

Tüm parti liderleri ve seçenler. Ve bu arada Ecevit'ler, İnönü'ler, Deniz Baykal'lar, Mesut'lar, Demirel'ler, Erbakan'lar ve benzerleri birer müşriktir, cenazeleri kılınmaz.

Cindoruk ve tüm meclis sakinleri birer müşriktir; cenazeleri kılınmaz.

Hocaları:

Bel'am, mel'un, şeytan-ı ahres, mümessel bilkelb, mümessel bilhimar.

Orduları:

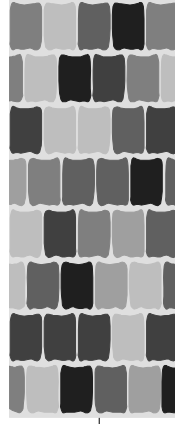
Hizbüşşeytan, cündüşşeytan, mükatil fi-sebilittağut...

Genellemenin ötesinde özelleme:

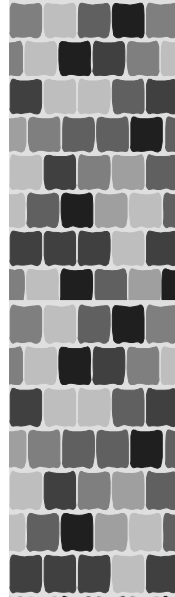
- 1- Kemalizm sistemi
- 2- Hakkı batıla karıştırma sistemi ve,
- 3- Demokrasi sistemi. Bütün bunların da şirk olmasında şüphe yoktur.

Sur duvarı:

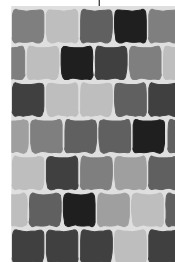
Zahiri, Allah'ın gazabı ve cehennemi.

Şirk kapısı

Tevbe kapısı

Rabbanî idare (Hak ve Tevhid idaresi)

Şeriat sistemi (Vahye dayanır): İman ve İslam idaresi;

Kur'an'ın muhtevası: Din ve Şeriat. Müctehidler, mücahidler ve müceddidler:

Devlet reisi: Halife, Ashab-ı Yemin.

Raiyye (vatandaşlar): Ümmet; Ashab-ı yemin (sağ ehli, sağcılar)..

Ordusu: Hizbullah, Cündullah, Ansarullah, mücahid ve mukatil fi sebilillah.

Ulema: Varis-i enbiya, müstahfazın (Kitab muhafızları), Şahidül Kur'an.

Mahkeme: Kur'an anayasa; şeriat kanun.

1- Müctehidler, mücahidler ve müceddidler:

Allah Resulü'nden sonra tüm sahabe ve bu arada dört Halife (r.a.) müctehidler, mücahidlerin başında gelir.

2- Tüm tabiinler ve bu arada dört imam (Mezheb reisleri);

3- Tüm tebe-i tabiin;

4- İmam Eşari'ler ve İmam Maturidi'ler.

5- Selehaddin Eyyubi'ler ve Alpaslan'lar;

6- Şeyhülislam Sabri Efendi'ler;

7- Zahid-i Kevseri'ler;

8- Şeyh Said Efendi'ler;

9- Bediuzzaman'lar;

10- Atıf Efendi'ler;

11- Hasan el-Benna'lar;

12- Seyyid Kutup'lar;

13- Humeyni'ler;

Sur duvarı:

Batını: Allah'ın rahmeti ve Allah'ın cenneti."

Not: Basın yoluyla tenkide açıktır; ya teslim ya da cevab!..

Şema ve Açıklama:

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, „Günümüzün Putları ve Putperestleri“ başlığını taşıyan yazı yeni değildir: Dünün bir hülâsası, yarının bir özetidir. Yani zaman zaman yazdığımız yazılarda „Putlar ve Putçular“ ve hatta isimler de vererek, yerine göre uzun, yerine göre kısa şekilde yazılmış, yazıya geçmiş ve gazete sütunlarına intikal etmiştir. Yeniden gözden geçirildiği takdirde bunlar kendini gösterecektir. Nitekim: Sandık başına gitmenin şirk, gidenlerin müşrik olacaklarına dair „Dünyayı Fesada Veren İki Put“ başlıklı yazının ilgili bölümü okunduğu takdirde aynı meseleler kendini gösterecektir. Yeri geldiğinde tekrar göreceğiz.

Demokrasi ve şirk mevzuunu bir de şema şeklinde göstermemiz ve en ufak şüpheyi mahal bırakmamamız için:

1- Şemayı dikkatle gözden geçirdiğinizde, asıl ve esasa uymayan bir taraf görürseniz neşriyat yoluyla bize bildiriniz.

2- Arkasından da bunların tekrar izahı yapılacaktır. O bölümü hassasiyetle takib ediniz, ederken de şu duayı okuyunuz:

„Ya Rabb’i! Bize hakkı hak olarak göster ve hakka tabi olmamızı bizlere lütfet! Batılı da batıl olarak göster ve batıldan ictinab etmemizi bize nasib et!..“

Rabbanî ve şeytanî idareler:

Tarihi boyunca dünyada iki idare şekli hüküm sürmüştür. Bunlardan biri Rabbanî, diğeri ise şeytanî olmuştur.

„Rabbanî“ demek, Rabb’e mahsus; Rabb’ülâlemin’e mahsus bir idare şeklidir. Bunun bir ismi de „İlahî“dir; Allah idaresidir, vahye dayanır; kaynağını vahiyden alır; semavidir, semadan gelir. Bütün peygamberler bu idare şeklini tebliğ etmişlerdir ve bütün semavî kitaplar bu idarî şeklin kaynakları ve yazılı metinleridir. Ve nihayet bu idare şeklinin mâruf ve meşhur bir ismi vardır ki, o da „Şeriat“tır.

Özelliği:

Şeriat’ın özelliklerinden biri de her devirde insanoğluna hitab etmesi, ihtiyacını karşılaması ve aynı zamanda onun için biçilmiş bir kaftan olmasıdır. Zira; her devirdeki Şeriat sistemi, Allah’ın şaşmaz ilmine ve sonsuz kudretine dayanmakta, feyz ve bereketini ondan almaktadır.

Kur’an şöyle der:

„Gerçekten Tevrat’ı biz indirdik, onda yol gösterme ve nur vardır. İslam’a teslim olmuş peygamberler, onunla yahudilere hüküm verirdi, kendilerini Rabb’lerine vermiş zahidler (abidler, veliler, şeyhler) ve alimler de Allah’ın kitabını korumakla (muhafızlığını yapmakla) görevlendirildiklerinden (onunla hüküm verirdi) ve onu gözleyip şahidliğini yaparlardı. (Ey hâkimler!) O halde insanlardan korkmayın, benden korkun ve benim ayetlerimi az paraya satmayın (dini dünya ile değiştirmeyin)! Kim Allah’ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse onlar kâfirlerin ta kendisidir.“ (Maide, 44)

„İncil’in sahipleri, Allah’ın onda indirdiğiyle hükmetsinler. Kim Allah’ın indirdiğiyle hükmetmezse işte onlar yoldan çıkmışlardır.“ (Maide, 47)

„Sana da kendinden önceki kitabları doğrulayıcı ve onları kollayıp koruyucu olarak bu kitabı hakla indirdik. Onların aralarında Allah’ın indirdiğiyle hükmet ve sana gelen hakikatlerden ayrılıp onların keyiflerine uyma! Sizden her biriniz için bir şeriat ve bir yol belirledik. Allah isteseydi, hepinizi bir ümmet yapardı, fakat size verdiklerinde sizi imtihan etmek istedi. Öyleyse hayır işlerine koşun, hepinizin dönüşü Allah’adır. O, size ayrılığa düştüğünüz şeylerin hakikatını haber verecektir. Aralarında Allah’ın indirdikleriyle hükmet, onların keyiflerine uyma ve onların, Allah’ın indirdiği şeylerin bir kısmından seni şaşkırtmalarından sakın! Eğer dönerlerse bil ki, Allah, bazı günahları yüzünden onları

felakete uğratmak istiyordur. Zaten insanlardan çoğu, yoldan çıkmışlardır. Yoksa cahiliyye hükmünü mü arıyorlar? İyice bilen bir toplum için Allah’tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?“ (Maide, 47-50)

Tefsir ve tahlili:

Maide Suresi’nden 44, 47, 48, 49 ve 50. ayetlerin meallerini gördük. Ve bunlar, mevzumuzla, yani Kur’an’ın „Hâkimiyetle“ daha doğrusu ahkâm ayetleriyle ilgili yüzlercesinden sadece bir Suresi’nin sadece birkaç ayetidir.

44. ayetde başlıca yedi mesele vardır:

1- Tevrat da Allah tarafından indirilip hidayet ve nur dolu bir kitaptır.

2- Peygamberler onunla hüküm ve karar verdikleri gibi, ulema ve evliya da onunla karar verirdi.

3- Keza ulema ve evliya (tarikat şeyhleri) Tevrat’ın muhafız askerleri oldukları gibi, aynı zamanda ihtiva ettiği hüküm ve kanunların da doğruluğunun birer şahidleridir.

4- Tebliğatını yaparken, ahkâmını anlatırken, muhafızlığını ve şahidliğini ifa ve icra ederken başkasından değil, sadece Allah’tan korkacaklar.

5- Makam ve maaşlarını düşünerek ahkâm ayetlerini ketmedip gizlemeyecekler.

6- Hâkimler ise ancak Allah’ın indirdikleriyle hükmedeceklerdir.

7- Allah’ın indirdikleriyle değil de başka kanunlarla hükmettikleri takdirde kâfir olacaklarında şüphe yoktur.

47. ayetde başlıca iki mesele vardır:

1- İncil ehlinin de kendi zamanlarında mevcut olan hükümlerle hükmetmeleri Allah’ın bir emri idi.

2- Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin aynı zamanda yoldan çıkmış olacakları muhakkaktır.

48, 49 ve 50. ayette başlıca dört mesele var:

1- Kur’an aynı zamanda kendinden önce gelen kitapların tastikçisi ve kollayıp koruyucusudur.

2- Müslümanların Kur’an hükümleriyle hükmetmeleri, başka herhangi bir sistemi tanınamaları emredilmektedir. Zira Kur’an’ın hükümleri hak, insanların yaptıkları heva ve hevesten ibarettir ve cahilâne şeylerdir.

3- Kur’an’ın hükümleri bir bütündür; bir kısmını şeriat’tan, bir kısmını da insan yapısı kanunlardan almak da hem bir fitnedir ve hem de felaket getirir ve neticede imtihan kaybedilmiş olur.

4- Beşer kanunları cahiliyyet eseri olup onları kabul ve tercih etmek hem ahmaklığın bir eseri ve hem de kâfirliğin danışkasıdır. Zira bunda ne var? Bunda Allah’a cehli veya yalancı isnad etme vardır.

İlim adamları:

Kur’an-ı Kerim ve onun getirdiği din, aynı zamanda dünyanın insaflı ilim adamlarının ve hukukçularının takdirine de mazhar olmuştur:

1- Sava Paşa: „İslam Hukuk Nazariyyatı“ adlı eserinin 34. sayfasında Peygamberimiz’in, „Ey nas! Beni dinleyiniz ve sözlerimi zihinlerinize hakkediniz. Size her şeyi Allah’ın emriyle bildirmiş bulunuyorum. Size öyle bir kanun bırakıyorum ki, ona sınırsız sarıldıkça asla dalaletle sapmıyacaksınız. Size Allah’ın kitabını bırakıyorum...“ mealindeki hadis-i şerif’i kaydettikten sonra diyor ki:

„İslamiyet’te hak olan tek bir şey vardır. O da dindir. Din, insanın halikiyle, devletiyle ve kendi neviyle mevcut münasebetlerin hukukî esasıyesini muhtevî umumi bir tabirdir. Bu, ister itikatta, ister ibadette olsun ve isterse dünya işlerinde olsun...“

2- İsviçreli meşhur Prof. Rogen, İslam hukuku hakkındaki takdirlerini şu cümlelerle ifade etmektedir:

„İslam hukuku beni hayrete düşürdü. Meğer ki, bu bir derya

imiş! Biraz genç iken bunlara muttali olmayı ne kadar isterdim. O vakit bunları bütün dünya nazarında tecessüm ettirirdim.“ (Bedayi tercemesi, Av. Seniyyüddin'in önsözü)

3- Marmaduke Piktahall de şöyle diyor:

„Halik'in hukukuyle mahlukun hukuku, en mükemmel surette ancak müslümanlık tarafında tarif edilmiştir.“

4- Meşrutiyet devrinde meclis toplanmış azınlıkların hakları görüşülüyordu. Bir milletvekili: „Azınlıklara daha fazla hak tanımamız lazımdır...“ diyordu. Öteden bir Ermeni avukat söz ister ve der ki: „Hayır! Siz bize İslam'ın tanıdığı hakkın tamamını verin, biz sizden fazla hak istemeyiz!..“

İslam hukukunu yetersiz görenlerin sağır kulakları çınlasın!..
İman ve küfür meselesi:

İşte bu hikmete binaendir ki, şeriat sistemiyle hüküm ve karar verme imanın gereği, İslam'da kalmanın şartı sayılmıştır. Ve yine bu hikmete binaendir ki, şeriat sistemini bırakıp da başka başka sistemlerle hüküm ve karar verme kâfirliktir, müşrikliktir, necesliktir.

Şeytanî idareye gelince:

Rabbanî olmayan, ilham ve kaynağını Allah'tan almayan, tersine insan kafasına dayanan, demokratik sistemler, sosyalist sistemler, kemalist sistemler, laik sistemler ve daha nice sistemlerin hepsi şeytanî idarelerdir, tağut idarelerdir, kâfir ve şirk idarelerdir, müşrikleşme ve necisleşmedir. Tevbe-i nasuh ile tevbe etmeden ölürse cenazesi kılınmaz; bir çukura atılır.

Ve netice:

Din bir bütündür; devletiyle, ibadet ve siyasetiyle bir bütündür; Gelirken hukuk sistemini de beraberinde getirmiştir; Laik düzen İslam'la bağdaşmadığı gibi, hiçbir semavî dinle de bağdaşmamıştır. Binaenaleyh, insan yapısı bir şeyi ona karıştırmak şirk, karıştıranlar da müşrik olur. Zira şeriat; Rabbanî bir idaredir, diğer sistemler ise şeytanî idarelerdir. Şeytanî idareler, Rabbanî idareye ne karıştırılır ve ne de onun yerini alır; biri iman esasına dayanır, diğerleri ise şirke ve kâfirliğe götürür.

Şirkin ve kâfirleşmenin sınırı:

Şemada da görüleceği üzere, parti kurucularının şirk ve kâfirleşmesi tüzük yapımından, onları seçenlerin şirki ve kâfirleşmesi ise, sandık başına gidişten itibaren başlar. Parti tüzüğünün ikinci maddesi şöyle: „Partimiz mevcut anayasa çerçevesi içerisinde kurulmuştur...“ Partiler Kanunu'nun 4. maddesi ise şöyle: „Partiler, Atatürk ilke ve inkılabları doğrultusunda çalışır.“

Şeriat'ı red ve inkâr:

Gerek mevcut anayasa ve gerekse Atatürk ilke ve inkılabları, birer tağut olup şeriat'ı, dini ve dolayısıyla Kur'an'ı, Allah ve Peygamber'i red ve inkâr etmekte, Allah kanunundan ibaret şeriat'a düşman kesilmekte, gelmesini isteyenleri terörist saymakta ve en ağır cezalarla cezalandırmaktadır. Böyle bir anayasaya göre ve „İslam Dini“nin temeline (98) dinamit yerleştiren Selanikli Put Kemal'in kâfir ilke ve inkılablarına göre tüzük yazma, kurulan partinin sandığına gitme insanı kâfirleştirip müşrik yapmaz mı? Buna kim hayır diyebilir? İşte „Sur Duvarı“nın sağdan sola açılan kapısı bunu göstermektedir. Demek oluyor ki, tüzük yazan kurucular, sandık başına giden seçmenler, bu hareketleriyle şirk kapısından ilk adımlarını atmışlar ve müşrik olmuşlardır.

Demokrasi ve sandık:

„Dünyayı Fesada Veren İki Put“ başlığını taşıyan yazıyı bir daha dikkatle okuyun (Bu yazı Beyyine 2'de yer almıştır)! Mevzumuzla alakalı bir iki bölümünü alıyorum:

Demokrasi partileri şöyle tarif eder: „**Partiler, demokrasinin vazgeçilmez unsurlarıdır.**“ Bu tarife göre, partisiz bir demokrasi düşünmek mümkün değildir. Keza;

partiler, günün tağutî sistemi olan demokrasiyi ayakta tutan, ona destek olan kuruluşlardır, sistemlerdir.

İşte demokrasi ve işte partiler! Anası İslamî sisteme ters düşerse, danası da elbette İslamî sisteme ters düşecektir. Demokrasi tağut olduğu gibi, partiler de birer tağuttur.

Demokratik sisteme göre, oy vermeye giden bir müslüman, acaba oy sandığına oy pusulası mı atıyor, yoksa iman pusulası mı? İşte bunu tesbit etmek gerekir. Beraberce muhasebesini yapalım:

Demokrasi partilere dayanır; partiler de oy vermeye dayanır. Mantıkî bir kaide: „**Öyle ise demokrasi oy vermeye dayanır.**“

Demokrasi; tağutî bir sistem, dolayısıyla kâfir bir sistem olduğuna göre, sandık başına giden bir müslüman da tağutî sistemi desteklemeye ve onu ayakta tutmaya gidiyor, demektir.

„**Küfre rıza küfürdür**“ kaidesine sandık başına giden bir müslüman küfre rızanın da ötesinde ve üstünde bir küfür sistemini oyu ile desteklemekte, onu ayakta tutmakta ve yaşatmaktadır. Bir müslümanın sandık başına gidişiyile demokrasiyi kazanmış olduğu muhakkaktır. Dönüşü ile acaba iman pusulasını ve Rabb'inin rızasını kaybetmiş olmasın?!. Buna kim „Hayır!“ diyebilir?

Demek oluyor ki, bir insan hem komünist hem müslüman olamayacağı gibi, hem demokrat hem de müslüman olamaz! Bir başka ifade ile; demokrasiye oy verme demek, şeriat'ı reddetme demektir, daha açık bir tabirle; demokrasiye dolayısıyla partiye „Evet“ demek, İslam'a „Hayır“ demekten ibarettir. Hangi hoca buna „Hayır! Öyle değildir!“ diyebilir?

Çünkü, ister laik sistem olsun, ister demokratik sistem olsun, neticede aynıdır; ikisi de dini devletten ayırmaktır ve din-devlet bütünlüğünü ortadan kaldırmaktır. Kanun koyma yetkisini insanın eline vermektir, dolayısıyla Allah'ın emir ve talimatını bir tarafa itmektir.

Ve netice:

Demokrasiye oy verme demek, şeriat'ı reddetme demektir. Bu ise, müşrik olma, kâfir olma, mürted olma demektir ki, böylelerinin cenazeleri kılınmaz.

Hakkı batıla karıştırma:

Evet; hakkı batıla karıştırma da bir puttur. Ve insanımızın en çok aldandığı ve aldatıldığı siyasî hatalardan biridir ve belki de birincisidir. Ve bu aldanışın sebeplerinden biri de bazı noktalarda batılın hakka çok benzemesidir. Kur'an şöyle der: „**Bile bile hakkı batıla bulayıp (karıştırıp renklendirmeyin: Batıla hakkın rengini vermeyin, batılı hak, hakkı batıl göstermeyin ve bu suretle) hakkı ketmetmeyin!**“ (Bakara, 42)

Hakkı batıla karıştıran iki kuruluş vardır. Bunlardan biri Diyanet teşkilatı diğeri de Refah Partisi. Aslında bu iki kuruluş iç içedir ve birbirine benze-mektedirler. İkisi de dini istismar edip insanımızın din duygularına hitab etmekte, din adına dinsizliğe doğru, bilerek veya bilmeyerek, götürmektedirler. Şöyle ki:

a) İkisi de putu ve putperestliği korumaya söz vermişler, imza atmışlar ve yemin etmişlerdir. Biri görev alırken, diğeri de tüzük hazırlarken!..

b) Bir taraftan dinden ve imandan bahsederken, diğer taraftan da puta dua eder, takdir ve tebcidde bulunur, zaman zaman saygı duruşu yapar, zaman zaman Anıtkabir'e giderler. Ve bu suretle hakkı batıla karıştırmış ve bunları meşrulaştırmış olurlar.

c) Bir taraftan fotoğraf asmanın günahlığından ve asılı yerlere meleklerin girmeyeceğinden, Peygamber'in girmedikten bahsederken veya bahsetme durumunda iken, kendileri parti binalarına, belediye binalarına, müftülükler,

kurs binalarına Ebu Cehil'in fotoğrafını asar, orada oturur ve İslam'a hizmet ettiklerini iddia ederler. Bu da hakkı batıla karıştırmadır.

d) Biz laikliğe karşı değiliz, zira laiklik din hürriyetinin teminatıdır; hâkimiyet, kayıtsız ve şartsız milletindir; Atatürk sağ olsaydı bizim partimizde yerini alırdı; onun istediği ağır sanayiye biz kurduk denirken, parti içi hocalardan da Diyanet'te görevli hocalardan da ses çıkmaz. İşte bu da hakkı batıla karıştırmamanın bir çeşididir.

e) Bir taraftan, „Bir kimse bir kavme benzerse o, onlardandır“, „Sakal bırakmak sünnettir“ denirken, kravatlar takılır, sakallar kesilir, kadınların elleri sıkılır. Bunlar da hakkı batıla karıştırmaya değil midir?

f) İslam'ın yasak ettiği, haram saydığı ve hatta küfür addettiği, tehlikeli gördüğü söz, fiil ve hareketler, hoşgörü ile hafife alınır; „Kadının başbakan olması önemli değil, hizmet yapması mühimdir“ denmesi; hoşgörü mevzuunda hutbeler hazırlanıp minberlerden okunması ve bu suretle modern görünüp Milliyet Gazetesi köşeyazarı Rüştü Şardağ'ın takdirine mazhar olunması ve böylelerini cüretlendirip, „İslamiyet'le hıristiyanlığın İbrahim'in dininde birleştirilmesi“ talebinde bulunması da hakkı batıla karıştırmamanın bir başka örneği değil midir?

İşte bu suallerin cevabını kim verecek? Diyanet hocaları mı veya Şeyhülİslam (!) Ali Yüksel'ler, Doğan'lar, Efe'ler, Mezarıcı'lar, Coşar'lar gibi milletvekilleri (!) ve diğer parti içi hocalar mı veyahut da partinin üst kademesindeki lider ve idareciler mi? Heyhat! Neden çünkü her iki grubun hoca ve idarecilerini Kur'an Araf suresinde köpeklere, Cuma suresinde de eşeklere benzetmektedir. Keza bunlar, hem dall ve hem mudildirler; Diyanet, makam ve ünvanlarıyla, cübbe ve sarıklarıyla, parti ise, dibde-köşede de olsa „Biz İslam partisiyiz; Şeriat'ı getireceğiz!“ sözleriyle cemaatleri ve genç dimağları aldatmakta ve uyutmaktadırlar!..

Yerleri:

Bu iki grubun yeri de „Sur“ duvarının solundadır. Ya cevap ya kabul! Sur duvarı hakkında Kur'an şöyle der: „**O gün münafık erkekler ve münafık kadınlar, mü'minlere derler ki; Ne olur bize bakın da sizin nurunuzdan alalım (faydalanalım)! Onlara: Arkanıza dönün de nur arayın! (Derken) aralarına kapısı olan bir sur (duvar) çekilir ki, iç tarafında rahmet (cennet), dış tarafında azab (cehennem) vardır. (Münafıklar), onlara seslenir (ve derler ki): Biz de sizinle beraber değil miydik? (Mü'minler) derler ki: Evet, ama siz kendi canlarınıza kötülük ettiniz (gerçekleri söyleyenleri dinlemediniz, üstelik mü'minlerin sürülmesini ve susturulmasını temenni ettiniz ve) beklediniz ve şüphe ettiniz. Kuruntular sizi aldattı. Allah'ın emri (ölüm) gelinceye kadar böyle hareket ettiniz. O çok aldaticı şeytan sizi Allah, bilhassa Allah'ın hâkimiyeti hakkında aldattı! Bugün artık ne sizden (sizin gibi münafıklardan) ve ne de inkâr eden kâfirlerden fidye alınmaz! Varacağınız yer ateştir. Size layık olan odur. Ve ne kötüdür o gidilecek yer!“ (Hadid, 13-15)**

Halisâne tavsiyeler:

Ey Diyanet ve hocaları ve Ey Refah Partisi; hoca, idareci ve seçmenleri! Sizlere sesleniyor ve diyorum ki:

1- Kur'an ayetlerine, Şeriat'ın hükümlerine, ulemanın fetvalarına kulak verin de dalalet ve şirk yolunu bırakıp hakkın yolunu tutun ve tevbe-i nasuh ile tevbe edip tevbe kapısından geri dönün, tekrar Şeriat'a bağlanıp, ona sahip çıkarak, ona sınıksız sarılın, partiliği ve partiye oy vermeyi terkedin ve Kur'an ayetlerini, Şeriat'ın hükümlerini açık açık tebliğ edin ve nihayet ihyası yapılan devletin „Tevhid“ bayrağı altında toplanın!

2- Mealini vereceğim ayet-i celile'nin üzerinde derin derin düşünün ve geç kalmayın! Aksi halde sizi iki felaket beklemektedir: Ya kalbiniz kararır pekleşir ya da ecel gelip müşrik olarak ölür gidersiniz ve neticede sur duvarının sol tarafında kalıp, solaklarla birlikte Allah'ın gazabını ve cehennemini boylarsınız!..

İşte ayet:

„**İnananlar için hâlâ vakit gelmedi mi ki, kalbleri Allah'ın zikrine ve inen hakka (Şeriat'a, Şeriat'ın devlet olmasına) saygı duyup teslim olsunlar ve bundan önce kendilerine kitab verilmiş, sonra (ha bugün, ha yarın derken) üzerlerinden uzun zaman geçmekle kalbleri katılaştırmış, çoğu da yoldan çıkmış olanlar gibi olmasınlar?“ (Hadid, 16)**

İkinci not:

Bütün meselelerde ve hususiyetle şirk sınırı hakkında teşkilat içi ve teşkilat dışı emir ve hocalara sesleniyor ve diyorum ki, tüm yazılarımızda hata ve yanlış bulduğunuz bir cihet varsa, hiç çekinmeden yazınız, „Ve işte bu yanlıştır!..“ deyiniz ve neşriyata intikal ettiriniz! Ve biliniz ki, bu sizin vazetmenizden ve ders okutmanızdan önce gelir ve buna yerden göğe kadar hakkınız vardır. Yok böyle değil de dibde-köşede, ötede-beride konuşursanız, gıybet olur, fesad olur, fitne olur ve nihayet davaya ihanet ve hiyanet olur. Ve işte buna hakkınız yoktur!..

Zira biz; İslam'ın gerçeklerini tam bir cesaretle söylediğimiz gibi, hatalı bir beyanda bulunduğumuz takdirde sözümüzü geri çeker, hatamızı tashih eder, hatırlatanlara da teşekkür ederiz. Nitekim, „Hilâfet Devleti Bulunmaz Bir Nimettir!“ yazımızda „Bey'atsız ölen cahiliyyet ölümüyle ölür!“ cümlesinin yorumunda „murdar ölür...“ tâbirini kullanmıştık.

Bir kardeşimiz bizi uyardı ve dedi ki, „küfür üzere ölür“ demek caiz değildir. Biz de kendisine „kaynak isteriz ve hatta biz de bakalım ve araştırma yapalım...“ demiştik. Ve aramızda böyle bir konuşma geçmişti. Sonra ben baktım; o arkadaşın dediğinin doğru olduğunu gördüm ve kendisine de bunu gazetede yazacağımı söyledim. Hadisin şarihleri şöyle şerh ediyorlar:

„**Cahiliyyet ölümü üzere ölür demek, küfür üzere ölür demek değildir; bağı olur, âsi olur, dâlalet üzere ölür; cahiliyyet devrinde olduğu gibi emirsiz, talimatsız; bir başka ifade ile, kendi aralarında insafla ve intisafı itaat olunan bir imam bulunmaksızın, demektir. Ve daha başka bir tâbirle; Bir kimse zamanının imamını tanımasa ve onun emanının gölgesine girmese, işte o cahili bir hayatla yaşadığı gibi ölüren de cahili bir ölümle ölür“ demektir. (Haşiyetül Kesteli Ala Şerhilakaid; Şerh-i Şerhilakaid li-Ramazan Efendi)**

Ve nihayet:

Gayemiz hakkı ihkak, adaleti tesisdir. Yoksa batılın etrafında kitleleri toplamak veya onların sempatilerini kazanmak değildir. Tek kelime ile Hakk'ın rızasını kazanmaktır!

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6